

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ab arbore fici discite parabolam. Non tantum quod sit Judicium ab arbore
fici descendum est, sed quod sit valdè tremendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Ab arbore ficu discite parabolam.

VERITAS PRACTICA.

Non tantum quod sit Iudicium, ab arbore ficu discendum est, sed quod sit valde tremendum.

RATIO EST; Quod ab arbore ficu discimus accuratam eorum omnium qua accepimus rationem esse reddendam.

Sed hinc valde, hinc precipue tremendum est extremum illud iudicium.

Hoc est igitur quod ab arbore ficu discendum est; Atque hic est totus hodiernus Evangelij fructus.

PRIMA propositio sic breviter dilucidèque exponitur. Idcirco ficus inter ceteras arbores adventantem certò æstatem prænuntiat, quod sole per verum tempus incalcescente flores seu gemmas florentes proferat. Quod autem sic suos tempestivè flores adæquet incalcescenti soli symbolum quoddam est fidelitatis reddendæ gratiis, quæ fidelitas in eo maxime sita est ut quàm fieri possit ex æquo virtutes & actiones nostræ respondeant acceptis gratiis, quæ velut sol, lumen & ardorem animis nostris infundunt.

Atque hoc est quod in Iudicio potissimum agitur. Hoc est quamobrem dicitur, *Mane, Teceel, Pharez, Numeravit Deus regnum tuum, & complevit illud. Appensus es in statera & inventus es minus habens. Divisum est regnum tuum.* Vide quæsto Danielis. Hoc est quod ait Villico Domini, *Redde rationem villicationis tuæ.* Hoc est quod ipse Iudex sæpe denuntiat his & similibus verbis, *Ille servus qui cognovit voluntatem Domini sui, & non preparavit, & non fecit secundum voluntatem eius, vapulabit multis: qui autem non cognovit, & fecit digna plagis, vapulabit paucis. Omni autem cui multi datum est, multum quæretur ab eo, & cui commenda verunt multum plus petent ab eo. Ignem veni mittere in terram, & quid volo nisi ut accendantur?*

Dan 5.

Luc. 16.

Luc. 12.

Nonne hæc accuratam significant rationem reddendam? nonne in iudicio Iudici ratio hæc vitæ redditur? Nonne idcirco ficus quæ non respondit curis coloni sui, iubetur succidi & extra vineam exportari? Nonne hæc sæpius jam audivisti?

SED, quæ Secunda est propositio declaratæ Veritatis, hinc maxime tremendum est illud ju-

dicium: Nam maxime tremendum est unicuique ne multas in vanum gratias acceperit, ne dissiparit bona Domini sui, ne sit minus habens, ne talentum infoderit, ne fructum denique convenientem culturæ non fecerit. Hæc dicit qui habet septem spiritus Dei, & septem stellas; Id est, numeratas gratias quas iudicatio Iudex representat ut inde fiat examen vitæ ac Iudicium conforme statuatur. Hæc sunt autem quæ dicit nondum quidem extremum ferens iudicium, sed iudicandum præmonens quid in illo iudicio sit dicturus & facturus: Scio opera tua quia nomen habes quod vivas & mortuus es. Est o vigilans & confirma cetera qua mortura erant. Non enim invenio opera tua plena coram Deo meo. In mente ergo habe qualiter acceperis & audieris & serva, & penitentiam age. Si ergo non vigileris, veniam ad te sicut aquam fur, & nescies qua hora veniam ad te.

In quibus verbis sicut magna & multum colenda est Bonitas Iudicis sic præmonendo Iudicandos, sic magna profus erit & multum tremenda eius Iustitia, quando sic unumquemque iudicabit ut ex æquo singula exigat prout quisquis acceperit.

Hoc est ergo discendum ex ficu arbore, hoc est discendum ex Evangelio, discendum ex Apostolis, ex sanctis Patribus, & ipsa ratione quæ tale futurum credat aliquando Iudicium.

Omnes nos, inquit Apostolus, manifestari oportet ante Tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, sive bonum sive malum. Scientes ergo, Timorem Domini hominibus suademus. Ac unde Timor potissimum? Audi ut aptè nobis exprimit: Voluntate peccatis nobis post acceptam notitiam Veritatis, jam non volinguitur pro peccatis hostia, terribilis autem quædam expectatio Iudicij, & ignis amulatio qua consumptura est adversarios.

Iustorum mens, inquit S. Gregorius, semper sollicita venturo examini intendit, omne enim quod agunt metunt, dum cavè considerant ante quantum Iudicem stabunt. Enumerant mala proprii operis, & contra hæc exaggerant bona Gratia Conditoris. Quomodo sint aut eæ exaggeranda docet S. Augustinus, dum sic loquentem inducit Christum Iudicem, Ego te, o homo, de limo manus meis feci, ego terrenis artibus insudi spiritum temp. ego tibi imaginem nostram, similitudinemque confer-

conferte dignatus sum, ego te inter paradisi delicias collocavi, tu vitalia mandata contemnis, deceptor em sequi quam Deum maluisti? Cum expulsus de paradiso iure peccati, mortis vinculis tenereris, virginalem uterum sine dispendio virginitatis pariendus introivi, in praesepio expositus & pannis obvolutus jacui, infantia contumelias humanosque dolores, quibus tibi similis fierem, ad hoc scilicet ut te mihi similem facerem, pertuli: iridentium pulvis & spina suscepi, acutum cum felle bibi flagellis caesus, vesperibus coronatus, cruci affixus, vulnere perfoctus, ut tu eripereris morti, animam in tormentis dimissi. En clavorum vestigia quibus affixus pependi! En perfoctum vulnerebus lacus! Suscepi dolores tuos, ut tibi gloriam darerem: suscepi mortem tuam, ut in aeternum vivares. Conditus jacui in sepulchro, ut tu regnares in caelo. Cur quod pro te pertuli perdidisti? Cur ingratus, redditionis tua mihi remissisti? Non te ego de morte mea quaero, redde mihi vitam tuam pro qua meum dedi. Redde mihi vitam tuam, quam vulnerebus peccatorum indefinenter occidis. Cur habitaculum quod mihi in te sacraveram, luxuria sordibus polluisti? Cur corpus meum illecebrarum turpitudinis maculasti? Cur me graviore criminum tuorum cruce quam illam qua quondam perenderam, affixisti? Gravior enim apud me peccatorum tuorum crux est, in qua invidus perdeo, quam illam quam tu miserus mortem tuam occisurus ascendi. Cum essem impassibilis, pro te pati dignatus sum: sed tu despectum homine Deum, in infirmo salutem, in via reditum, in iudice veniam

in cruce vitam, in supplicii medicinam. Et quia post omnia mala tua ad medicamenta poenitentiae confingere noluisti, ab auditi mala non mereris liberari. Qui tunc erit stridor dentium, cum sanctorum multitudine ad dexteram regis & ad gloriam segregata, peccati populus in profundum tartari sine ulla miserationis ac veniae spe demersus, excludi se tenebris suis a beata sanctorum luce videbit, & in profundum sinum sine fine descendens, urgente os suum puteo, aeterna supplicia & perpetuam mortem non moriturus aspexerit.

Denique quam sit periculosum tanto in periculo non timere Sanctus idem Doctor *Ser. 20. de temp.* sed sane iustificis declarat verbis: Irremediabile periculum est sic aliquem vitis & cupiditatibus frangere laxare, ut serationem Deo non meminerit redditurum. Puto quia magna sciam peccati poenam metum ac memoriam futuri perdidisse iudicii.

Vide in 3. p. Dominica 8. de villico iniquitatis, ubi haec inter alias opportune proponuntur Veritates:

Qui ne terreatur, non cogitat reddendam rationem, magis terrendus est quia illam non cogitat,

Qui se interrogat ante Iudicium, interrogatus in iudicio facilius respondebit.

Sic nempe Sapiens: Ante iudicium interroga teipsum, & in conspectu Dei invenies propitiationem. *Ecc. 18.*

Caelum & terra transibunt, verba autem mea non transibunt.

Id est, potius pereant, quam quid ex verbis meis excidat; Neque enim peribunt Caeli nec astra quantum ad substantiam, nam statuit ea in aeternum & in saeculum saeculi. Sed peribunt quantum ad accidentia quaedam, & eorum nempe motum & effectus, quo sensu & sanctus Petrus dixit, *Adveniet dies Domini sicut fur in quo caeli magno impetu transibunt.* Id est, & edabunt ad illo motu impetu quo rapiuntur, & agere in inferiora desinent. Quidquid sit, certum est ex omnibus creaturis caelos esse firmissimos, quamobrem cum illis potissimum sua verba Christus comparat ut tam certi sciamus eventurum quod dixit quam quid est in rerum natura certissimum. Atque idcirco vult nos istud intelligere ut in sancto timore Divini Iudicii confirmemur, ne

Haynesque Pars quarta.

que inde ullis humanis promissis aut comminationibus avocemur, qui a nil tam certum in humanis verbis quam in divinis.

Hinc postrema haec quae caeteras in se continet

VERITAS PRACTICA.

Humana verba quam sunt incerta tam certa sunt & timenda Divina.

id est.

Qua ratione incerta esse hominum verba demonstratur, eadem protus patet certa esse quae Christus dixit.

Zz RAtG